

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 133. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613699888/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

TRETTENDE CAPITEL.

Czernims Tidsfordriv.

Samme Aften, da Adalbert sad i sit Sovekammer ved et aabent Vindue, hørte han To, der hviskede nedenunder. Natten var imidlertid mørk, og han kunde intet see, men en Gang loe den ene høit, og han troede da at gienkiende Casimirs Latter. En synderlig Uro drev ham til at udspoide noiere hvem det var, han ilede ned, men da han kom nedenfor, fandt han Ingen. Mismodig gik han derfor med langsomme Skridt tilbage igien; han vilde netop aabne en Sidedør, der ikke var aflaaet, for igiennem den, ubemærket, at naae sit Kammer, da Døren pludselig aabnedes indenfra, og en Mand traadte ud deraf; det var hans Onkel Czernim, der holdt en Lygte i Haanden, og havde kastet en stor Slængkappe over sig. I det Øieblik han aabnede Døren, fløi imidlertid Kappen tilbage for Vinden, og Adalbert saae, at hans Onkel bar en stor Pakke under Armen.

»Hvor vil du hen saa silde, Onkel?« spurgte Adalbert, »skal jeg ikke hielpe dig med din Byrde?« — »Sine Byrder maa ethvert Menneske bære alene, Adalbert, men hvorfor i al Verden sværmer du her, hvorfor gaaer du ikke i Seng?« — »Hvorfor gaaer du ikke i Seng, Onkel?« — »Ja, seer du, jeg er en Elsker af den fri Natur, naar Vinden blæser, og Stjerneerne nedblink, da har jeg sielden Ro.« — »Hvor vil du da hen, Onkel?« — »Til Skoven, min Dreng! jeg vil jage.« — »Vil du jage foruden Gevær?« — »Jægere fælder ikke alt Vildt med Gevær, han bruger ogsaa Rævestreger undertiden, jeg har Snarer og opstillede Saxe, hvori Dyrene fanges, dem vil jeg nu eftersee, derfor har jeg Lygten med.« — »Og denne Pakke, indeholder den da Lokkemad for de vilde Dyr?« spurgte Adalbert smilende. — »Hvad!« raabte